

## UZASADNIENIE

W dniu 8 czerwca 2015 r. o godzinie 22:40 przy ul. (...) w T. **A. B.**, kierując po drodze publicznej samochodem osobowym marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...), został zatrzymany przez Policję celem poddania go kontroli drogowej. Urządzenie kontrolno-pomiarowe do oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu wykazało, że stężenie alkoholu u **A. B.** o godz. 22:42, 22:56 i 23:07 wyniosło kolejno 1,29mg/l, 1,29 mg/l i 1,38 mg/l.

Dowody:

protokół z przebiegu badania staniu trzeźwości urządzeniem elektronicznym k 3-3v akt, k 51v akt  
wyjaśnienia oskarżonego k. 51 v akt.

**A. B.** nie był karany sędownie.

Dowody:

karta karna k. 15 akt

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego **A. B.**, który przyznał się do popełnienia zarzucanego jemu czynu w akcie oskarżenia. Wyraził skruchę. Z ich treścią korespondował wynik badań urządzeniem do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu.

**A. B.** został oskarżony o to, że w dniu 8.06.2015 r. kierował po drodze publicznej pojazdem mechanicznym marki O. (...) o nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości, to jest o czym z art. 178a § 1 kk.

W ocenie Sądu przyjęta przez oskarżyciela kwalifikacja prawna czynu z art. 178 a §1 kk jest prawidłowa. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że zawartość alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu w momencie kontroli drogowej oscylowała wokół 1,3 mg/l. Zgodnie z art. 115 § 16 pkt 2 Kodeksu Karnego, stan nietrzeźwości zachodzi wtedy, gdy zawartość alkoholu w 1 dm<sup>3</sup> (tj. w 1 litrze) wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Z powyższego wynika, że zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu oskarżonego kilkukrotnie przewyższyła dozwoloną wysokość.

Dokonując oceny kwalifikacji prawnej czynu Sąd brał pod uwagę fakt zmiany brzmienia przepisów kodeksu karnego obowiązujących w chwili orzekania i w chwili popełnienia czynu. Zgodnie z art. 4 § 1 kk jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia czynu, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. Art. 4 § 1 kk jest instytucją prawa karnego materialnego i jego stosowanie ma charakter obligatoryjny. Na gruncie niniejszego postępowania należy stwierdzić, że w po popełnieniu czynu zabronionego przez oskarżonego tj. w dniu 8 czerwca 2015 r. weszły zmiany wynikające ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 369), które zaczęły obowiązywać od dnia 1 lipca 2015 r. R. międzyczasowe z art. 4 § 1 kk nakazują, co do zasady stosowanie do czynu popełnionego pod rządami dawnej ustawy nowej. Wyjątek od zasady stosowania ustawy nowej wprowadza art. 4 § 1 kk, który nakazuje stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. Za ustawę „względniejszą dla sprawcy” należy uznać ustawę, która w konkretnej sprawie przewiduje łagodniejsze konsekwencje. Wybór ustawy względniejszej musi być przeprowadzony w oparciu o ocenę całokształtu konsekwencji wynikających z zastosowania konkurujących ze sobą ustaw. Przy ocenie, która ustawa jest względniejsza należy brać pod uwagę nie tylko kryteria ustawowego zagrożenia kary, lecz także m. in. przepisy o nadzwyczajnym złagodzeniu lub obostrzeniu kary, o stosowaniu środków karnych czy o poddaniu sprawcy próbie (zob. A. Zoll [w:] Kodeks Karny. Część ogólna. Komentarz Warszawa 2007 s. 79-89). Na gruncie niniejszej sprawy istnieje zatem konieczność oceny względności porządku prawnego w chwili popełnienia przestępstwa oraz w chwili orzekania in concreto. Zakres zmian wchodzących w życie w dniu 1 lipca 2015 r. koncentrował się przede wszystkim wokół modyfikacji przepisów dotyczących części ogólnej kodeksu karnego. Wybór względniejszej ustawy polega na hipotetycznym dokonaniu

całościowego ustalenia odpowiedzialności karnej na podstawie każdej ustawy osobno i dopiero po takim porównaniu zdecydowaniu, która ustawa jest względniejsza. Zdaniem Sądu biorąc stan faktyczny w sprawie nie istniały żadne okoliczności, które nakazywałyby stosowanie ustawy „starej” wobec sprawcy. Inaczej należałoby ocenić tą kwestię, gdyby oskarżony był uprzednio karany lub orzeczenie środka karnego nie miałyby obligatoryjnego charakteru. Ze względu zmienioną treść art. 69 § 1 kk i art. 72 §1 kk względniejsza w takim przypadku byłaby ustawa w chwili popełnienia czynu.

Istotne zmiany w kontekście odpowiedzialności oskarżonego weszły w życie w dniu 18 maja 2015 r. w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 20.03.2015 r. (Dz. U. 2015 r., poz. 541), jednakże biorąc pod uwagę datę popełnienia przypisanego czynu nie miało to znaczenia w kontekście zastosowania art. 4 § 1 kk. Ustawa z dnia 20.03.2015 r. przewidywała zmiany w obszarze stosowania środków karnych w art. 42 § 2 kk oraz świadczenia pieniężnego z art. 49 § 2 kk orzeczanego w przypadku skazania m. in za przestępstwo z art. 178 a. §.1 kk. Środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów na gruncie ustawy nowej orzeka się obligatoryjnie na okres nie krótszy niż 3 lata jeżeli sprawca przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji był w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środków odurzających. Natomiast świadczenie pieniężne z art. 49 § 2 kk ma charakter obligatoryjny w wysokości co najmniej 5000 zł.

Za przypisane oskarżonemu przestępstwo Sąd wymierzył oskarżonemu karę sześciu miesięcy pozbawienia wolności. Wymierzając karę Sąd wziął pod uwagę zarówno okoliczności łagodzące jak i zaostrzające odpowiedzialność karną. Zdaniem Sądu wymierzona kara pozbawienia wolności w odpowiednim stopniu uwzględnia stopień społecznej szkodliwości czynu, cele kary i zawinienie.

R. legis probacji tkwi w przekonaniu, że efekt resocjalizacyjny wobec sprawcy przestępstwa niewykazującego cech głębokiej demoralizacji osiągnąć można w warunkach wolności kontrolowanej, nakładając na niego stosowne obowiązki i poddając dozorowi kuratora sądowego. Podstawową przesłanką stosowania omawianej instytucji jest pozytywna prognoza, wyrażająca się w przekonaniu sądu, że sprawca wykona nałożone obowiązki próby i nie powróci do przestępstwa, a zatem wykonanie wymierzonej mu kary nie jest konieczne. Ponieważ oskarżony nie był karany należało uznać, iż taka prognoza w stosunku do oskarżonego istniała i dlatego Sąd warunkowo zawiesił wykonanie kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 2 lata.

W chwili popełnienia przypisanego czynu oraz w czasie orzekania dolna granica zagrożenia ustawowego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych wynosiła 3 lata. W ocenie Sądu uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu, zawinienie oraz cele wychowawcze kary należało uznać, że orzeczenie 3 letniego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych jest dostateczną dolegliwością dla oskarżonego. Obok zakazu prowadzenia pojazdów Sąd orzekł wobec oskarżonego obligatoryjne świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej w minimalnej granicy zagrożenia ustawowego tj. w wysokości 5000 złotych.

O zaliczeniu na poczet orzeczonego środka karnego okresu zatrzymania prawa jazdy orzeczono na podstawie art. 63 § 4 kk.

Ze względu na niewysokie dochody oraz obciążenie świadczeniem w wysokości 5000 Sąd stosowanie do treści art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz .U. z 2011 Nr 240, poz. 1431 ze zm.) zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych - w tym od obowiązku uiszczenia opłaty – i wydatkami poniesionymi w toku postępowania obciążył Skarb Państwa.

Na oryginale właściwe podpisy

Za zgodność

T. dnia